

РЕШЕНИЕ

№ 39769

гр. София, 28.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 21.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **11917** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба от Н. Б. Ф., [дата на раждане], гражданин на С., чрез адв. Т. Р., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], Търговски дом, кантора 134 срещу Заповед УРИ № 5392ПАМ – 1214/22.10.2025 г. на началник отдел „Миграция“ СДВР за принудително настаняване в СВНЧ на чужденеца.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, защото е издадена преди влизане в сила на заповедта за връщане в държавата по произход, което води до нарушаване на правата на чуждия гражданин. Твърди се, че е възможно прилагане на други мерки по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. Ответникът – началникът на отдел „Миграция“ СДВР, чрез гл. юрисконсулт Г., в писмени бележки излага доводи за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспорената заповед. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София – град, след като се запозна с писмените доказателства по делото и с доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Н. Б. Ф., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С. е бил установен на 22.10.2025 г. около 16.00 ч. в „Метрополитен“ЕАД. Направена му е идентификация с мобилно устройство AFIS. При направена справка в АИС – БДС е установено, че чуждият гражданин е с отнет статут на бежанец.

Също при направена справка в АИС – Бежанци е било установено, че горепосоченият чужд гражданин е обявен за издирване с мярка „установяване на адрес“ с цел „експулсиране“ на

незаконно пребиваващ чужденец. Издадена му е Заповед УРИ №5392 ПАМ – 118/30.01.2025 г., връчена на Н. Б. Ф. на 03.04.2025 г. за „връщане до страна на произход С.“, с определен срок за доброволно изпълнение от 30 дни, която не е изпълнена. При направена служебна справка съдът установи, че заповедта не е влязла в сила, има образувано адм.дело № 4090/2025 г. за съдебно оспорване на заповедта за връщане в страната по произход.

При установяване на чужденеца на 22.10.2025 г. в „Метрополитен“ ЕАД служителите на отдел „Миграция“ са провели беседа с него, при което са установили, че чуждият гражданин няма средства за издръжка. Същият категорично е отказал да се завърне в страната си по произход и е обяснил, че ще предприеме постъпки да се укрие и няма да изпълни наложената му ПАМ.

Тези данни са отразени в Докладна записка УРИ 5392р – 1045/22.10.2025 г. С тази докладна записка е предложено чужденецът да се настани принудително в СДВНЧ, поради опасност от укриване с цел обезпечаване изпълнението на ПАМ – „връщане до страна на произход“.

Въз основа на докладната записка, цитирана в процесната заповед и съставляваща мотиви на заповедта е издадена Заповед УРИ № 5392ПАМ – 1214/22.10.2025 г. на началник отдел „Миграция“ СДВР за принудително настаняване в СВНЧ на чужденеца, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, чл. 10, ал.1, т.1 от Наредба № Из – 1201/01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в СДВНЧ и техните звена и организацията и дейността им, във вр. със Заповед рег. № 5392 ПАМ – 118/30.01.2025 г. за налагане на ПАМ – „връщане до страна на произход“.

Заповедта е изпълнена и чужденецът фактически е настанен в СДВНЧ на 22.10.2025 г.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е депозирана в преклузивния срок по чл.149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46а, ал. 1, вр. чл. 44, ал. 8, изр. 3 – то от ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество е неоснователна по следните съображения:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Директорът на СДВР е оправомощил началника на отдел „Миграция“ СДВР да налага ПАМ по чл. 39а, ал.1 и чл. 44, ал. 5, 6, 9 и ал. 13 от ЗЧРБ. Процесната заповед е издадена от компетентен орган, от „за“ началник на отдел „Миграция“ СДВР.

Не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Правилно е приложен и материалния закон.

Съгласно чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането.

Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки.

Съгласно чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, настаняването на чужденци в специалните домове се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1,

като в заповедта изрично се посочват необходимостта и законовото основание за настаняването, прилага се и копие от заповедта за наложената принудителна административна мярка връщане или експулсиране.

Съгласно чл. 46а, ал. 1 от ЗЧРБ, заповедта за принудително настаняване в специален дом може да се обжалва в 14-дневен срок от фактическото настаняване по реда на АПК. Жалбата не спира изпълнението на заповедта.

Така постановената мярка е в съответствие с член 15, параграф 5 от Директива 2008/115/ЕО. Съгласно посочената разпоредба задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца.

Според настоящия състав за чужденеца действително е налице опасност да се укрие, в каквато насока са изложените от административния орган мотиви. Чужденецът е незаконно пребиваващ на територията на страната. На 30.10.2025 г. му е наложена ПАМ по чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ - „връщане до страна на произход“, която мярка той не е изпълнил доброволно. Чуждият гражданин е обявен за издирване и не е било възможно да бъде установен на адреса от органите по административен контрол на чужденците. Спрямо него не е било възможно да се изпълни наложената ПАМ по чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ. При установяването му на 22.10.2025 г. изрично е заявил, че не желае да се върне в С.. Тези действия на жалбоподателя могат да се приемат за индиция, че е налице обосновано предположение, че жалбоподателят ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

Съгласно § 1., т. 4в от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, "Опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други (§ 1., т. 4в от ДР на ЗЧРБ). Съвкупно преценени данните сочат на „опасност от укриване“ и нежелание на чуждият гражданин да се съобрази с наложената му мярка. Тоест налице са обстоятелства, установени в § 1., т. 4в от ДР на ЗЧРБ.

Съдът намира, че издаденият административен акт е в достатъчна степен мотивиран. В Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС се сочи възможността „мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт“ и ако последният „е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт“. (Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС)

Мотивирането на административните актове „подпомага странитепри защитата им срещу такива актове.“ Мотивите могат да бъдат изложени в подготвителни документи, но административният орган трябва изрично да се е позовал на тези документи в издадения от него административен акт. В последния трябва да се съдържа изрична препратка към тях. Подготвителните документи са част от административната преписка. Позоваването на конкретния подготвителен документ или документи внася необходимата яснота относно конкретните

съображения за издаването на конкретния акт, респ. за конкретно упражненото правомощие.

Позоваването на подготвителните документи, респективно на актовете с такъв характер, в който се съдържат мотивите, не само гарантира, че заинтересованите лица своевременно ще се информират за мотивите, но и създава една безспорна, ясна връзка между обективизираната воля на органа и конкретните съображения за това, тъй като между разпоредителната част на акта и мотивите следва да има логика и корелация.

В конкретния случай в оспорената заповед изрично се съдържа позоваване на Докладна записка УРИ 5392р – 1045/22.10.2025 г.

Издадената Заповед е в съответствие с разпоредбите на чл. 15, § 1, б. а) от Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, която гласи, че освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване.

Съдът приема, че по отношение на жалбоподателя не би било ефективно да се прилагат други по – леки мерки, а именно предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. В случая съвкупната преценка на всички факти обосновава извода, че други, по-леки принудителни мерки не могат да бъдат приложени по отношение на жалбоподателя. От данните по делото е безспорно, че е налице реална опасност Н. Б. Ф. да се укрие. При тези обстоятелства по-лека принудителна мярка би била неефективна, а освен това и трудно осъществима. Прилагането ѝ би означавало да се постави под условие възможността за изпълнение на принудителното извеждане. Същевременно от страна на жалбоподателя не са представени никакви доказателства за възможност за налагане на друга мярка по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ като предаване във временен залог на валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, предоставяне на парична гаранция или посочване на адрес на постоянно пребиваване на чужденеца, на който той може да бъде открит от службите за административен контрол. Следва да се има предвид, че съществува възможност за замяна на наложената мярка с такава по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ при представяне на съответните доказателства и че обстоятелствата за настаняване в СДВНЧ се проверяват ежемесечно от директора на дирекция „Миграция“.

Относно Заповед рег. № 5392 ПАМ – 118/30.01.2025 г. за налагане на ПАМ– „връщане до страна на произход“, същата не е предмет на настоящото производство и в тази връзка настоящият състав не може да преценява изпълним ли е този акт, включително и по реда на съдебния контрол. Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че оспорената заповед е постановена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона. На основание чл. 172, ал. 2 от АПК оспорването трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Така мотивиран, Административен съд София град, I-во отделение, 43 - ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Б. Ф., [дата на раждане], гражданин на С., срещу Заповед УРИ № 5392ПАМ – 1214/22.10.2025 г. на началник отдел „Миграция“ СДВР за принудително настаняване в СВНЧ на чужденеца.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИ

Я: